

vonnis

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector civiel recht

zaaknummer / rolnummer: 325461 / HA ZA 08-3967

Vonnis in incident van 8 februari 2012

in de zaak van

de rechtspersoon naar publiek recht

UNIVERSITAIR MEDISCH CENTRUM UTRECHT,

gevestigd te Utrecht,

eiser in de hoofdzaak,

verweerder in het incident,

advocaat: mr. P.J.M. von Schmidt auf Altenstadt te 's-Gravenhage,

tegen

[X],

wonende te [A], België,

gedaagde in de hoofdzaak,

eiser in het incident,

advocaat: voorheen mr. J.D. Boetje te 's-Gravenhage, thans mr. R.G.S. Pennino te Maastricht.

Partijen zullen hierna UMCU en [X] genoemd worden. De zaak is voor het UMCU in behandeling bij mr. J.J. Brinkhof en mr. M.A.R. Vermunt, advocaten te Amsterdam, en voor [X] bij mr. C.L. Capel, advocaat te Rotterdam.

1. De procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit het tussenvonnissen in het incident van 29 april 2009, de verwijzing van de zaak naar de parkeerrol in afwachting van een beslissing van de Belgische rechter over diens bevoegdheid, de schorsing ex artikel 226 lid 1 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv) en het hervattingsexploot van 9 december 2011, waarmee UMCU de zaak opnieuw heeft opgebracht.

1.2. UMCU heeft de rechtbank verzocht vonnis te wijzen in het incident.

1.3. Ten slotte is vonnis bepaald in het incident.

2. De incidentele vordering

2.1. Voorafgaand aan alle weren stelt [X] primair dat deze rechtbank niet bevoegd is om van de vorderingen van het UMCU kennis te nemen, primair op grond van artikel 20 van de Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna: "EEX-Vo") en subsidiair en voorwaardelijk ingevolge artikel 27 juncto artikel 5 aanhef en onder 3 juncto artikel 22 aanhef en onder 4 EEX-Vo. Ter onderbouwing van zijn primaire vordering voert [X] aan dat de vorderingen van het UMCU op grond van artikel 20 EEX-Vo slechts voor de gerechten van België kunnen worden gebracht, omdat [X] (als werknemer) daar woonplaats heeft. Wat de subsidiaire grondslag betreft, voert [X] aan dat er sprake is van litispotentie in de zin van artikel 27 EEX-Vo, aangezien er voor de gerechten in België een procedure met dezelfde oorzaak en hetzelfde onderwerp aanhangig is.

2.2. Het UMCU stelt dat de rechtbank 's-Gravenhage gelet op de plaats waar [X] zijn arbeid heeft verricht, te weten Nederland, internationaal bevoegd is om van de vorderingen van het Universitair Medisch Centrum Utrecht kennis te nemen, zulks op grond van artikel 4 van het Protocol inzake de rechterlijke bevoegdheid en de erkenning van beslissingen inzake het recht tot verkrijging van het Europees octrooi (hierna te noemen: "Protocol") juncto artikel 60 van het Verdrag inzake de verlening van Europese Octrooien (hierna te noemen: "EOV" of "Europees Octrooiverdrag"). Het UMCU stelt daarenboven dat, nu de beslissing van de Belgische rechter over zijn bevoegdheid in kracht van gewijsde is gegaan, geen sprake meer is van litispotentie in de zin van artikel 27 EEX-Vo, zodat de onderhavige procedure kan worden hervat.

3. De beoordeling in het incident

3.1. In het tussenvonnis in het incident van 29 april 2009 is als volgt overwogen.

4.1. Het Protocol is ingevolge artikel 1 daarvan van toepassing op rechtsvorderingen die zijn ingesteld tegen de aanvrager van een Europees octrooi en die zijn gericht op het doen gelden van de aanspraak op verlening van het Europees octrooi. Het Universitair Medisch Centrum Utrecht heeft in de hoofdzaak vorderingen ingesteld tegen [X] als aanvrager van Europese octrooien, welke vorderingen zijn gericht op het doen gelden van de aanspraak op verlening van een aantal Europese octrooien, waaronder de Europese octrooiaanvragen met aanvragennummers 03816761 en 03816760 alsmede de Europese octrooiaanvragen die de prioriteit van PCT/BE03/00074 invoeren. Deze rechtsvorderingen vallen onder het formele toepassingsbereik van het Protocol. Voor zover het Universitair Medisch Centrum Utrecht rechtsvorderingen heeft ingesteld gericht op het doen gelden van de aanspraak op verlening van de internationale octrooiaanvragen (PCT/BE03/00074, WO 2004/096059 en WO 2004/096337), is het Protocol van toepassing, omdat deze internationale octrooiaanvragen zijn gedesigneerd voor het Koninkrijk der Nederlanden en ingevolge artikel 18 van de Rijkswet van 15 december 1994, houdende regels met betrekking tot octrooien (hierna te noemen: "ROW 1995"), als verzoeken van de aanvrager tot verkrijging van Europese octrooien moeten worden aangemerkt, op welke verzoeken het Europees Octrooiverdrag van toepassing is.

4.2. Krachtens artikel 71 lid 1 EEX-Vo laat de EEX-Verordening onverlet de verdragen waarbij de lidstaten partij zijn en die, voor bijzondere onderwerpen, de

rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen regelen. Het Protocol behorend bij het Europees Octrooiverdrag bestrijkt de rechterlijke bevoegdheid alsmede de erkenning van beslissingen inzake het recht tot verkrijging van het Europees octrooi en prevaleert ingevolge vorenstaande bepaling boven de bepalingen van de EEX-Verordening. De door [X] aangevoerde bepalingen zijn bijgevolg niet van toepassing.

4.3. Artikel 4 Protocol bepaalt dat indien de Europese octrooiaanvraag een uitvinding van een werknemer betreft, voor rechtsvorderingen waar de werkgever en de werknemer tegenover elkaar staan, behoudens een forumkeuze, alleen de rechterlijke instanties van die verdragsluitende staat bevoegd zijn, volgens het recht waarvan het recht op het Europees octrooi wordt bepaald overeenkomstig artikel 60 lid 1 (tweede volzin) van het Europees Octrooiverdrag. Volgens laatstgenoemde bepaling wordt dit recht bepaald overeenkomstig het recht van de staat waarin de werknemer overwegend werkzaam is of, indien niet kan worden vastgesteld in welke staat de werknemer overwegend werkzaam is, het recht van de staat op het grondgebied waarvan het bedrijf van zijn werkgever zich bevindt. Niet in geschil is dat [X] werknemer was bij het Universitair Medisch Centrum Utrecht en overwegend in Utrecht werkzaam is geweest. Aldus heeft de Nederlandse rechter, en ingevolge het bepaalde in artikel 80 aanhef en onder b ROW 1995 meer in het bijzonder de rechtbank 's-Gravenhage, krachtens artikel 4 Protocol internationale bevoegdheid om van het geschil kennis te nemen.

4.4. Artikel 8 lid 1 Protocol bepaalt evenwel dat wanneer voor rechterlijke instanties van verschillende verdragsluitende staten tussen dezelfde partijen vorderingen aanhangig zijn welke hetzelfde onderwerp betreffen en op dezelfde oorzaak berusten, de rechterlijke instantie waarbij de zaak later is aangebracht, de partijen naar de rechterlijke instantie moet verwijzen, waarbij de zaak het eerst aanhangig is gemaakt. In aansluiting daarop bepaalt het tweede lid dat de rechterlijke instantie, die op grond van het eerste lid tot verwijzing zou moeten overgaan, haar uitspraak aanhoudt tot de beslissing van de rechterlijke instantie, waarbij de zaak het eerst aanhangig is gemaakt, in kracht van gewijsde is gegaan, indien de bevoegdheid van laatstbedoelde instantie wordt betwist.

3.2. De rechtbank heeft geoordeeld dat aan het bepaalde in artikel 8 lid 1 Protocol was voldaan en heeft bij genoemd tussenvonnissen de zaak aangehouden in afwachting van een uitspraak met kracht van gewijsde in de door [X] geïnitieerde Belgische procedure.

3.3. In het door [X] bij het Hof van beroep te Antwerpen tegen het vonnis van 20 maart 2008 van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen aangetekend hoger beroep is op 18 mei 2009 arrest geweest. Dit arrest is bekrachtigd door het Hof van Cassatie van België bij arrest van 1 oktober 2010. De Rechtbank van eerste aanleg, het Hof van beroep en het Hof van Cassatie oordelen alle dat de Belgische rechter geen bevoegdheid heeft van de vorderingen [X] kennis te nemen. Het arrest van 1 oktober 2010 heeft inmiddels kracht van gewijsde.

3.4. De rechtbank is van oordeel dat de incidentele vordering van [X] moet worden afgewezen, omdat de aangevoerde gronden die vordering niet kunnen dragen. Het door [X] primair als grondslag aangedragen artikel 20 EEX-Vo mist toepassing, zoals in r.o. 4.2. van het tussenvonnissen van 29 april 2009 reeds is overwogen. De rechtbank volhardt in het in r.o. 4.3. van het tussenvonnissen gegeven oordeel over haar bevoegdheid. De subsidiaire, voorwaardelijke grondslag kan evenmin leiden tot toewijzing van het door [X] gevorderde, nu gelet op de uitkomst van de Belgische procedure – de Belgische rechter acht zich onbevoegd – geen sprake meer is van litispendingie in de zin van artikel 27 EEX-Vo.

3.5. De rechtbank zal de beslissing omtrent de kosten van het incident aanhouden, totdat in de hoofdzaak zal worden beslist.

4. De beslissing

De rechtbank

in het incident

4.1. wijst het gevorderde af,

4.2. houdt de beslissing omtrent de kosten van het incident aan,

in de hoofdzaak

4.3. bepaalt dat de zaak weer op de rol zal komen van **22 februari 2012** voor beraad rolrechter omtrent het bepalen van een comparitie.

Dit vonnis is gewezen door mr. R. Kalden en in het openbaar uitgesproken op 8 februari 2012.